

GENOVEVA DIMOVA

SKAZENÉ DNI

Nočné tieňe sa natahujú a v uličkách je počuť vrčanie.
Začínajú sa *Skazené dni*.

GENOVEVA DIMOVA

SKAZENÉ DNI

Bosorkino kompendium príšer

PRVÁ KNIHA

GENOVEVA DIMOVA SKAZENÉ DNI

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 292. publikáciu.

Z anglického originálu *Foul days*, vydaného vydavateľstvom Tor v roku 2024,
preložil do slovenčiny Slavomír Hrivnák.
Jazyková redakcia Bohuslava Blahová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2024
Počet strán 344
Tlač Finidr, s.r.o.

Foul Days
Copyright © Genoveva Detelinova Dimova 2024
All rights reserved.

By arrangement with Transatlantic Literary Agency Inc.

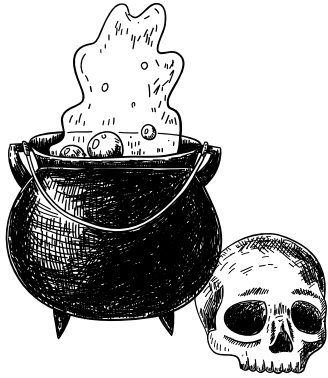
Cover art © Rovina Cai
Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Slavomír Hrivnák, 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-927-7 (ePub)
ISBN 978-80-8090-926-0 (pdf)
ISBN 978-80-8090-925-3 (print)

1

Blížila sa polnoc starého roka, ale mesto za Hradbou neoslavovalo. Ľudia vedeli, že narodenie nového roka, tak ako každý pôrod, býva náročný, bolestivý a nebezpečný.

Tú noc bol otvorený iba jeden výčap, učupený v závejoch medzi vysokými vežami Černogradu. Bolo v ňom ticho, hoci bol natrieskaný ľuďmi. Návštevníci sa hrčili pri sebe, a keď dvíhali poháre k ústam, zavadzali si laktami. Obzvlášť ticho bolo už dlhší čas za stolom v rohu krčmy, zahalenom v mračne dymu z fajky. Na rade bola Kosara, aby zvýšila stávku, ale dávala si načas.

Dnes na výhru nestačilo byť najlepšou kartárkou – musela byť aj najlepšou podvodníčkou. A ak chcela podvádzať, potrebovala, aby to prekliate ohnisko horelo jasnejšie.

„Tak?“ zatiahla Roksana. Hrubé vrkoče mala stiahnuté zlatými korálkami jasne sa skvejúcimi pri opálenej pleti. Po brade jej stekala slivovica. Kvapkala na stôl, kde jej matné svetlo elektrickej lampy prepožičiavalo vzhľad jantárových guľôčok. Prstami klopkala po stole a čakala, pripravená rozdávať. „Ideš do toho?“

Všetci traja – Roksana, Malamir aj cudzinec – upierali zraky na Kosaru. *Daj pozor, aby sa ti nechveli kútiky úst. Neprehltaj príliš nahlas, neutieraj si spotené dlane do nohavíc, upokoj sa, spomal tep...*

„Daj mi sekundu,“ odvetila, „premýšľam.“

„Ale do riti, Kosara!“ treskla Roksana korbeľom o stôl, až zopár zákazníkov na stoličkách nadskočilo. Vidieť, ako žena jej rozmerov stráca trpezlivosť, bolo veľmi znepokojivé. „Nemáme na teba celú noc.“

Kosara sa nedala Roksaniným zvýšeným hlasom rozhodiť: mohla sa snažiť, koľko chcela, Kosara vedela, že skutočne nahnevaná nie je. Bolo jej jasné, že myslou je celkom inde ako v hre, lebo podchvíľou pohľadom zavadila o hodiny, ktorých ručičky sa neodvratne zakrádali k polnoci.

„Upokoj sa, ty stará frfloška,“ zadávala sa Kosara na karty. *Krížová kráľovná*, premýšľala automaticky, *čiernovlasá čiernooká žena. To musím byť ja.* Okrem toho mala na ruke krížového kráľa a károvú päťku. Keby sa jej podarilo nahradiť päťku esom, mala by druhú najsilnejšiu figúru v hre: Kráľa.

Kosara sa úkosom pozrela na poľená v ohnisku. Čmudili tam už celé hodiny a občas zúbožene zaprskali. Mohla ohňu dodať trochu sily, ale stálo to za to, nechať sa nachytať pri podvode?

Dlhú chvíľu bolo počuť iba z rohu poprdkávajúci gramofón a praskanie Roksaninej fajky.

Žiadny risk, žiadny zisk. Kosara nebadane ťukla pod stolom prstami. V ohnisku to zaprašťalo a plamene sa oborili do dreva.

Poobzerala sa. Rokšana s privretými očami poťahovala z fajky. Spozna košeľe, ktorej vrchné gombíky mala rozopnuté, vykukovali náhrdelníky s medenými zvončekmi a uhrančivými očami. Malamir aj cudzinec boli zabratí vo vlastných myšlienkach. Hrýzli si pery, zoradovali karty a počítali žetóny.

Kosarin tieň sa predĺžil a potemnel. Jas teraz už zúrivého plameňa v ohnisku mu dodal silu. Snažila sa nesledovať, ako sa preplazil popod stôl.

„Bože môj!“ zvolala Kosara pleštiac oči na zavreté okno. Vonku vo vetre víril sneh a svetlomety sa zabodávali do oblohy. Za tým všetkým sa týčil mohutný tieň Hradby. Z diaľky vyzerala temná, pevná a pripomínala žulu. Zblízka však budila dojem, že je živá. Vířila a vlnila sa, ako keby do nej z vonkajšej strany škríabali tisíce pazúrov v snahe dostať sa skrz.

Inokedy by protivníci Kosarin pokus o odvedenie pozornosti hneď prekukli. Dnes sa však všetci ako jeden pozreli tam, kam ona.

„Už sú tu?“ Rokšana pomaly vytiahla z puzdra pištoľ. V jej veľkej ruke bola komicky malá.

Malamir sa zahniezdil, až jeho kožené nohavice zavýzjali. Keď Kosara zbadala hrôzu v jeho tvári, takmer sa cítila previniť. Takmer.

„Ešte tu nemôžu byť,“ zamumlal, „ešte je priskoro.“

Cudzinec sa poľahoval za bodkovanú šatku na krku, ako keby si ju uviazal pritesno. Pozeral raz na okno, potom na Roksaninu pištoľ a späť. Ústa mu viseli otvorené v pántoch akoby čakali, kým z nich vypustí otázku, ktorá však nikdy neprišla. Nakoniec iba sťažka preglgol a zavrel ich.

Kosarin tiež natiahol jeden dlhý prst ponad okraj stola a bleskovou rýchlosťou sa začal prehrabávať v balíčku kariet. Nakoniec našiel tú, ktorú hľadal, a ako smrad znova zmizol pod stolom.

„Ja nič nevidím,“ povedal Malamir. Prudko žmurkal a za hrubými sklami okuliarov mal už tak veľké oči ešte väčšie.

„Nie,“ Roksane sa do hlasu vkradlo podozrenie, „ani ja.“

Pod stolom vložil tiež Kosare do ruky eso. Rýchlo ho vymenila za päťku. „Ech, prepáčte,“ chcela, aby to znelo rozrušene a ani sa veru nemusela veľmi snažiť, „muselo sa mi to zdať. Možno túlavá mačka.“

Malamir do nej zabodol pohľad ponad zlatý rám okuliarov. Cítila by sa zle, keby si nebola istá, že podvádza aj on. A cudzinec takisto. Tolké šťastie za jedným stolom nebolo možné. Tak si pomyslela, že ak podvádza ju všetci, vlastne je to ako keby nepodvádza nikto.

„Prepáčte,“ ospravedlnila sa znova, „asi sme dnes všetci tak trochu ako na ihlách.“ Roksana začala namiesto odpovede zamyslene pohojdávať fajkou v ústach. Dym z nej bol taký hustý, že Kosare už slzili oči. Ovzdušie bolo presýtené smradmi: rozliate pivo, prekypujúce popolníky a priveľa ľudí v pritesnom priestore. Pod tým všetkým však ako podzemný prameň zurčala sladká vôňa šalvie divotvornej, ktorú veštkyňa fajčila. Kosara ju dokázala ucítiť kdekoľvek a kedykoľvek. Bolo to potentné sedatívum, ktoré používala vo všetkých svojich elixíroch na sladké sny. Po každom Roksaninom potiahnutí priplával Kosare do nosa hustý dym, ktorý jej ťažil viečka.

Bola by Roksanu obvinila, že sa ich všetkých snaží uspať, ale vedela, že s krupíerkou sa neháda.

„Vrátíme sa ku hre?“ Kosara sa konečne víťazoslávne usmiala.

Roksana s povzdychom vrátila pištoľ do puzdra. „Nepovedala si, či hraš ďalej alebo skladáš.“

„Hrám.“

„Tak vidíš, ani to nebolelo. Malamir?“

„Už je celkom neskoro.“ Malamir sa díval na svoje hodinky visiace na reťazke, ktorú držal v roztrasených prstoch. Kosara pocítila náhle nutkanie dvihnúť stávkku.

Len sa na to pozrime! Hypnotické hodinky. Kosara ešte žiadne len tak vonku nevidela. „Odkiaľ to máš?“ spýtala sa.

Malamir sa uškrnul a odhalil dokonalý, biely chrup: „Hodinky? Pekné, však? Vyhral som ich v kartách.“

Nebolo divu, že sa tomu lotrovi tak dobre darilo. Keby už nebol zložil karty, Kosara by Roksane s radosťou povedala, že podvádzal. Takto si informáciu o jeho hypnotických hodinkách nechala pre seba.

„Tak dobre,“ povedala Roksana, „a čo ty, pán...“

„Moje meno nie je dôležité,“ odvetil cudzinec.

Kosara prevrátila oči. Ten chlap sa až priveľmi snažil pôsobiť temne a tajomne. Neprehovoril, pokiaľ nešlo o dvihnutie stávky. Pokiaľ si neprezeral svoje karty, zízal na Kosaru, akoby od nej čakal niečo konkrétne. Ako keby ešte nikdy nevidel čarodejnicu.

„No dobre. Tak teda pán Mojemenoniejedôležité,“ zasmiala sa Roksana, „hráš ďalej?“

„Hral by som ďalej,“ zakrútil uzlíkom na šatke a zaklopkal červenými poltopánkami o podlahu, „hral, ale trochu by som to okorenil.“

Kosara sa zadívala na svoju kôpku žetónov. Dnes sa jej darilo. Za strieborné bude môcť celý mesiac jesť ako kráľovná. Za bronzové by si mohla kúpiť tie šaty, čo videla vo výklade krajčírstva. Zamatové a čierne ako polnoc. A za železné, za tie zajtra všetkým vezme kolo, aby oslávili, že prežili noc. Teda ak ju prežijú, samozrejme.

Poškrabala si jazvu na líci – tri stopy po ostrých pazúroch. Každá čarodejnica, hodná štipky soli, musela mať zopár jaziev. „Kolkó?“ spýtala sa.

„Nechcem tvoje peniaze,“ odvetil cudzinec.

„Tak čo teda?“

Pomaly si rozviazal šatku. Roksana hvizdla. Okolo krku mal tenkú reťazku a na nej jedenásť čiernych guľôčok. Pohladil ich a zachveli sa ako

plameň sviece vo vetre. Kosara si bolestivo zahryzla do pery, až sa jej takmer pustila krv. Cudzinec mal náhrdelník z bosoráckych tieňov.

„Chcem tvoj tieň,“ povedal.

Napriek utlmujúcemu šalvióvému dymu, prepadla Kosaru ostrá panika. Potriasla hlavou tak prudko, že sa vlasmi šľahla po tvári: „To nemôžem.“

„Premýšľaj. Ty staviš jeden tieň a ja ti ich ponúkam,“ poťažkal náhrdelník v ruke, „jedenásť. To je dobrá ponuka.“

„Som bosorka. Bez svojho tieňa nie som nič.“

„Priemerná bosorka. Ja ti ponúkam skutočnú moc.“

Priemerná bosorka. Aj by sa urazila, keby to nebola pravda. Dokázala akurát tak lusknutím prsta ohriať kávu a prikázať tieňu, aby jej doniesol kabát. Keď mala dobrý deň, vedela vyčariť jeden-dva ohňostroje. Lacné triky.

Ak by vyhrala, bola by z nej skutočná bosorka ako tie zo starých rozprávok. V krčmách, kaviarňach a reštauráciách by platila alchymistickým zlatom. Ušila by si šaty z mesačného svitu. Vodu v rieke by premenila na víno a zadarmo opila celé mesto.

Ale ak by prehrala...

Všetci vedia, čo sa stane bosorkám, ktoré prišli o svoj tieň. Samy sa na ne pomaly premenili. Môže to trvať celé roky, ba aj desaťročia, ale je to neodvratný koniec. Stálo jej to za to? Stavíť svoje hmotné telo proti možnosti získať takmer neobmedzenú moc?

„No tak, Kosara,“ zatiahol cudzinec, „len si predstav, čo by si s takou mágiou dokázala. Mohla by si trebárs aj prekročiť Hradbu a ujsť z osídlel tohto prekliateho mesta. Nebolo by to skvelé?“

Kosara si ďalej nerozhodne žula peru. Cudzinec ju každopádne prečítal celkom zle. Nechcela prekročiť Hradbu. To ju, ako dobre vedela, stávalo v Černograde medzi menšinu. Nemohla mesto opustiť a nechať napospas obludám, zatiaľ čo ona by si žila na druhej strane šťastne až do smrti.

To, čo skutočne chcela, bolo, aby sa príšerám učinil raz a navždy koniec. S veľkou čarovnou mocou by to možno dokázala.

„Neurob nejakú hovadinu, bábika,“ upieral na ňu Malamir pohľad plný hrôzy.

„Žiadny risk,“ vyfúkla na ňu Roksana oblak dymu, „žiadny zisk.“
„Tak ako?“ popchol ju cudzinec, „bolo mi povedané, že dobrej stávke neodoláš.“

„A to ti povedal kto?“ spýtala sa Kosara.

„Niekto z tvojich priateľov.“

Kosara dvihla obočie a zadívala sa na ostatných dvoch prísediach. Roksana, Malamir. Len ťažko ich mohla nazvať priateľmi. Možno najviac dobrými známymi.

Na Roksaninej, dymom takmer celkom zahalenej, tvári zahral krivý úsmev: „Ja som to nebola.“

„Ani ja,“ dodal chvatne Malamir, „ja nikdy.“

„Koľko rokov sa už poznáme?“ Roksana si prihrievala polievočku.
„Nikdy som na tvoju adresu nič zlé nepovedala. Ani slovo.“

„Ani ja,“ zopakoval Malamir, „ja nikdy.“

Kosara si pohoršene vzdychla. *Zasratí klamári*. Mali jediné šťastie – že ich mala rada.

Zadávala sa na svoje karty. V roztrasených prstoch ich videla trochu rozmazane. Na ruke mala takmer neporaziteľnú figúru. Cudzinec mohol zvíťaziť, iba ak by mal kráľovnú, kráľa a pikové eso. V minulosti riskovala aj s horšími kartami, ale nikdy nešlo o niečo také cenné.

„No tak, Kosara,“ naliehal na ňu cudzinec. Rozhodne sa nedal len tak odbiť. Bosorkin tieň nebolo možné ukradnúť. Musel byť darovaný dobrovoľne. Pred ňou sa mu podarilo presvedčiť už jedenásť iných.

Kosara do seba kopla celý pohár slivovice. Spálila jej jazyk aj hrdlo, ale vôbec ju neupokojila.

„Kosara, bábika, naozaj si nemyslím, že je to dobrý nápad.“ Malamir jej položil ruku na plece. Ani sa naňho nepozrela, len kútikom oka zahliadla vo výstrihu jeho kabáta hypnotické hodinky.

„Ty do nej nezapáraj,“ odsekla Roksana, „je to jej rozhodnutie. Naša Kosara vie, čo robí.“

Určite viem? Mala čo robiť, aby udržala karty v rukách. V ušiach jej rýchlo a hlasno dunelo vlastné srdce. Tak hlasno, že takmer nepočula hodiny. Práve odbila polnoc.

Na jediný bizarný okamih pocítila úľavu. Dnes sa rozhodnúť nemusí. Následne jej však srdce začalo dunieť ešte naliehavejšie. Bola polnoc.

„Tak ako?“ naliehal cudzinec, „rozhodnutá?“

Kosara naňho vrhla ponurý pohľad: „Budeme musieť hru nechať na inokedy.“

„Prečo?“

„Je polnoc.“

„No a?“

Snáď si robí srandu. Nie je možné, aby nevedel, o čom hovorím.

„Kde je problém? Čo sa robí?“

Kosara kývla hlavou k oknu. Zatiaľ bolo ticho, len z diaľky spoza hradby doliehalo tlmené praskanie ohňostroja. Černograd spal pod snehovou perinou.

Potom začala nočná mora.

Reflektory sa rozsvietili jasnejšie a horúčkovo prehľadávali nočnú oblohu. Ozvala sa siréna. Bľáčala tak ohlušujúco, že ani snehová prikrývka ju nevládala stlmiť.

Na ohradené mesto sa zniesli obludy. Olejnaté krídla sa skveli mesačným svetom vysoko na nebi. Ich oči svietili do tmy ako nočné lampy. Pristávajúc driapali pazúrmí mačacie hlavy, až lietali iskry.

Kosara sa v rýchlosti potľapkala po vreckách nohavíc, aby skontrolovala, či má všetky talizmany poruke a pripravené. Obzvlášť jeden z nich túžila vyskúšať čo najskôr. Vyrobita ho zo zajačej labky a kohútieho hrebienka, a mal za úlohu zadusiť každého, kto by sa jej pokúsil násilím dotknúť.

Len nech prídu. Nespúšťala pohľad z okna. Nočné lampy blikali, odhalovali a zase zakrývali tieň monštier. *Len nech prídu.*

Za vchodovými dverami sa ozvalo jemné pradenie a čosi na ne začalo škriať.

„To je nejaká túlavá mačka“ vyhrkol opľasnený cudzinec, „prosím, povedzte, že je to len...“

Pradenie prešlo do vrčania. Do dverí udrelo čosi mohutné. Pánty bolestivo zastonali. Do dreva sa zaborili obrovské pazúry s takou silou, že sa ich konce vynorili na vnútornej strane.

Malamir sa prežehnal. Roksana natiahla kohútik svojej zbrane.

„Čo to je, do pekla?“ skríkol cudzinec.

Kosara s rukou vo vrecku obopla prstami talizman. Na jazyku už mala čarovné slová. Ak pečať, ktorú nakreslila na prah, zlyhá...

Ozval sa hlasný škrek, ako keby sa tvor za dverami škaredo popáčil. Kosara sa usmiala. Pečať nezlyhala. Bola to však iba jej prvá skúška v túto noc. Prvá z mnohých. Prikradla sa bližšie k oknu, aby sa pozrela von. Dávala si však pozor, aby ju spoza závesu nebolo vidieť.

Po ulici trielilo niekoľko huňatých postáv. V snehu zanechávali hlboké stopy. Jeden by si ich po tme pomýlil s deťmi, také boli drobné. Samozrejme, nebyť zubov, ktoré tvarom aj veľkosťou pripomínali dýky. Prebehli popri klobučníctve a roztlkli celý sklenený výklad.

„Karakonjuly,“ prehodila vecne, keď sa vrátila na miesto, „už sú preč. Asi zacítili ľahšiu korisť niekde inde.“

„Kara-čo?“ zapišťal cudzinec, „čo to má byť? Nejaké divé psy?“

Roksana vyprskla od smiechu a odhalila chrup. Zaskvel sa jeden zlatý zub. „A kde si videl rohaté psy, čo pijú krv? Vlkolaci sú psy.“

„Nie, nie sú,“ odsekla Kosara, „vlkolaci sa premieňajú. A nie na psy, ale na vlky. Kriste, Roksana, veď lovíš príšery, mala by si to vedieť.“

Z vonka sa ozval ďalší hlasný zvuk. Cudzinec nadskočil: „A čo bolo toto?“

Niečo dupotalo po streche, až sa rozkýval luster. Začalo sa prášiť zo stropu.

„Pravdepodobne archenos,“ odvetila Kosara, „občas hniezdia na strechách.“ Cudzinec sa stále tváril ako skamenený, tak dodala: „Archenosa sa báť nemusíš. Teda pokiaľ ho nepočuješ vysloviť tvoje meno.“

„Prečo?“

„Lebo to znamená, že umrieš. Ty si nedostal náučný leták?“

„Čo som mal dostať?“

Neuveriteľné. Asociácia bosoriek a strigôňov ho rozposielala rok čo rok. Dávali si záležať, aby v ňom boli obsiahnuté všetky dôležité informácie o príšerách a o tom, ako sa proti nim brániť. Kosara celé hodiny olizovala obálky, ktoré boli následne rozoslané do každej čiernogradej domácnosti.

A rok čo rok Kosara zisťovala, že tie letáky nikto nečíta. Ak bude Černograd naďalej odmietať počúvať svoje bosorky a strigôňov, nikdy sa príšer nezavia. Je samozrejme oveľa jednoduchšie kúpiť si od nejakého šarlatána náhrdelník proti príšerám, než zastrúhať osikové koly a vydestilovať svätenú vodu. Rozdiel je v tom, že to druhé funguje.

Cudzinec sťažka preglgol, až mu poskočil ohryzok. „To mi chceš povedať, že na streche práve sedí nejaký prorocký vták...“

„Spoly žena, spoly vták.“

Kosara sa započúvala. Vlastne to ako archenos vôbec neznelo. To, čo dupotalo po škridlách, jej zvukom pripomínalo skôr kopytá ako pazúry. „Alebo by to mohla byť samodiva. Tie sa rady prehánajú hore-dolu na jeleňoch so zlatými rohmi.“

Koniec vety musela zakričať. Krčmár buchotal pažbou pušky do stropu, kým neznámy návštevník konečne zo strechy nevzlietol kamsi preč.

Cudzinec sa zmätene obzeral akoby nemohol uveriť, že okrem neho nikto napanikári. Všetci len sedeli a potichu popíjali.

„Čo je zase samodiva?“ spýtal sa.

„Nádherná žena, ktorá ťa prinúti do spoločného tanca,“ odpovedala Kosara.

„To neznie tak zle.“

„Až kým neumrieš od vyčerpania,“ dodala.

„Aha,“ cudzincovi po čele stiekla kvapka potu a vpadla mu do oka. Prudko zažmurkal: „Ale prečo? Prečo sa sem dovalili všetky tie príšery?“

Roksana sa znova zasmiala: „Veď je Nový rok, nevšimol si si?“

„Čo s tým má spoločné Nový rok?“

„Začali Skazené dni,“ odvetil Malamir vážnym tónom, akoby čítal z nejakého prastarého grimoára. V minulosti zavádzal o herecké remeslo a už nikdy sa nezbavil slabosti pre teatrálnosť. „Narodil sa nový rok, lenže ešte nebol posvätený. Netvory môžu slobodne brázdiť ulice.“

Kosara na cudzinca uprela podozrievavý pohľad: „Ty si o ničom z toho, čo ti tu hovoríme, nepočul? Vážne?“

„Ale áno,“ odvetil cudzinec, „samozrejme, že som o netvoroch počul.“

Len som si nemyslel, že padajú z neba! Len tak! Z ničoho nič, ako... ako... ako nejaké zubaté krupobitie.“

„Nie všetky padajú z neba,“ opravila ho Kosara, „iba votrelci. Karakonjy, samodivy, archenosi... ach, a rusalky.“

„Rusalky?“

„Ryboľudia,“ dodala Roksana.

„Nie celkom,“ povedala Kosara, „ale povedzme, že áno. Ryboľudia.“

„Dobre,“ prikývol cudzinec, „takže to sú votrelci.“

Malamir pokračoval svojím vážnym tónom: „Môžu sem prísť iba počas Skazených dní, kedy je hranica medzi ich svetom a tým našim tenká ako vlások.“

„A ten zvyšok?“ spýtal sa cudzinec.

„Zvyšok sú naše domáce príšery,“ odvetila Kosara, „ibaže počas Skazených dní sú aktívnejšie a mocnejšie. Upíri vstávajú z hrobov, prebúdajú sa prízraky a vlkolaci sa menia na vlkov.“

„Vôbec nerozumiem, ako ich všetkých dokážete zvládať.“

„Vlastne je to celkom jednoduché...“ Kosara z cudzinca nespúšťala podozrievavý pohľad. Tu už nešlo len o náučné letáky. *Vari ten chlap každý Nový rok prespal?* „Nejde mi do hlavy, ako je možné, že o ničom z toho nevieš.“

„Nuž... počul som zvesti, samozrejme, ale povedal som si, že vaši ľudia len preháňajú. Je všeobecne známe, že ste poverčiví. Nič v zlom.“

Aj ty by si bol poverčivý, keby išlo o život. Poznať svoje amulety a talizmany vám môže pri útoku príšer zachrániť kožu.

Vzápätí si Kosara uvedomila, čo ten cudzinec vlastne povedal. *Vaši ľudia...*

„Ty si spoza hradby, však?“ spýtala sa. Cudzinec mlčal, takže vedela, že sa nemýli. Zamyslela sa. Vlastne bolo očividné, že nie je miestny. Pripadal jej starší ako ona, azda pár rokov po tridsiatke, ale pleť mal hebkú a bez jaziev. Oblečený mal ľahký kabát. V zime! A miesto čižiem semišové poltopánky. Tam vonku by mu odmrzli nohy.

Chudák. Zo všetkých dní si musel na návštevu Černogradu vybrať práve tie Skazené. Buď bol veľmi odvážny, alebo hlúpy. Podľa toho, čo videla a počula doteraz, tipovala to druhé.

„Spoza Hradby?“ vyhrkol Malamir a so záujmom si ukazovákomp posunul okuliare vyššie, „ako si sa sem dostal?“

„Do toho ťa nič,“ odsekol cudzinec.

Kosara si ho premerala. *No vážne, ako sa dostal skrz? Ako sa cez Hradbu dostal nič netušiaci cudzinec, ktorý má na krku tiene jedenástich čarodajníč?*

Prejsť cez Hradbu bolo nebezpečné. Jej chápadlá vražedne švihali vysoko do neba, aby ponad ňu nebolo možné preletieť. Korene mala zapustené do hlbín zeme, aby sa popod ňu ani nikto nepodkopal.

Nebezpečné však neznamenalo nemožné. Existovali amulety, ktoré vás dokázali teleportovať, rovnako talizmany, ktoré vedeli ochrániť pred jej hnevom. Ani jedno nebolo lacné. Kosara poznala hneď niekoľko ľudí, ktorí predali celý svoj majetok, len aby sa z Černogradu dostali preč.

Počula, že vraj boháči prekračovali Hradbu jedna radosť. Vracali sa odetí v exotickom hodvábe a nosili so sebou podivne páchnuci alkohol, ktorý popíjali na svojich honosných oslavách. Kosara nemala veľa možností sa týchto „boháčov“ spýtať. Skôr by ste v piatok stretli triezveho človeka ako boháča v Černograde. Ani raz však nestretla niekoho, kto by bol prišiel z druhej strany. Z Belogradu.

Belogradčania boli všetci do jedného zbabelci. Koniec-koncov, práve preto postavili Hradbu – aby zabránili prišerám voľne pobehovať po ich drahom meste. Kašľať na ľudí, ktorých tak uväznili spolu s obludami. Kosara Belogradčanov dokonca upodozrievala, že to berú ako bonus. Veď ako lepšie sa mohli zbaviť svojich chudobných susedov? Černograd bol pre nich zhubný nádor, ktorý bolo treba odstrániť od zvyšku sveta, kým nenapácha ešte väčšiu zlobu.

Cudzinec sa zahniezdil: „Tak čo chcete robiť?“

Kosara pokrčila plecami: „To, čo každý Nový rok. Budeme sedieť a čakať, kým to prehrmí.“

„Budeme sa snažiť prežiť,“ prikývol Malamir.

Roksana pozdvihla pohár: „Ja osobne mám v pláne sťať sa do nemoty.“

„Ako som povedala,“ pozrela na ňu úkosom Kosara, „presne ako každý Nový rok.“

„Ako dlho?“ spýtal sa cudzinec.

„Kým prvý raz nezakirikirika kohút – ráno, na sviatok svätého Jordána,“ povedal Malamir, „svätého Jordána Krstiteľa.“

„Dvanásť dní,“ dodala Kosara, keďže sa cudzinec tváril aj naďalej navdovšetko zmätene.

„Dvanásť dní?!“ cudzincov hlas sa s každým ďalším slovom posúval do vyššieho registra, až nakoniec pišťal ako myš, „chcete mi povedať, že celých dvanásť dní budú po meste pobeňovať obludy a vy tu chcete celý ten čas iba sedieť a chľasť?“

„Tu alebo inde, na tom nezáleží. Ale tu sme dobre zabarikádovaní,“ pokrčila Kosara plecami, „postelí je tu dosť, jedla v konzervách tiež. Svetlo odoženie archenosy, cesnak zase upírov.“

„A pitiva je tiež dostatok,“ dodala Roksana a zamykala pohárom, v ktorom zašpliechala pálenka.

Cudzinec sa poobzeral po krčme. „Vy ste šialení! Ako môžete byť takí pokojní?“

Ver mi, som všetko, len nie pokojná. Kosara bola úprimne prekvapená a vďačná, že cudzinec nepočuje tlkot jej srdca.

Roksana cudzinka potľapkala po pleci, až mu zahrkali kosti: „Neboj sa, hneď si zvykneš.“

„To si nemyslím...“

„Ale áno,“ povedala Kosara, „všetci budeme v poriadku.“

Príšery boli hrôzostrašné, to áno, ale neboli neporaziteľné. Všetky mali nejakú slabú stránku: karakonjuly nenávideli hádanky, ktorým nedokázali prísť na kĺb, archenosi neznesli pohľad na vlastný odraz v zrkadle, samodivý ste mohli poľahky zamestnať tak, že ste im pustili hudbu – tá hneď odvieďla ich pozornosť. Išlo iba o to, poznať ich slabiny. A nikto príšery nepoznal lepšie ako čarodejnica. Kosara mala vždy poruke talizman na každú príležitosť, na každý zvrat udalostí, na každého nepriateľa.

Teda takmer na každého. Všetky monštrá bolo možné poraziť, až na jedno. Vedela to z vlastnej neprijemnej skúsenosti. Len pri pomyslení na toho netvora jej naskakovala husia koža a oblieval ľadový pot. Najradšej by bola, keby ho už nikdy v živote nevidela...

„A to boli teda všetky príšery?“ spýtal sa cudzinec, pričom stále tuho zvieral šatku na krku. Musel zahliadnuť niečo v Kosarinej tvári. „Už prišli všetky?“

„Nie,“ odvetila, „všetky neprišli.“

„Prečo, čo ešte zostalo?“

„Nie čo, ale *kto*,“ nadýchla sa zhlboka Kosara. Prišlo jej absurdné, že ani nevie vysloviť jeho meno bez toho, aby sa na to poriadne pripravila. Akoby ho tým dokázala privolať: „Zmij. Cár príšer.“

Nemohla odtrhnúť zrak od okna. Spoly čakala, že na temnej ulici zasvieti jeho bledá tvár.

Nebol tam. Samozrejme, že tam nebol. Zmij chodil vždy ako posledný. Podľa Kosary to robil iba preto, aby ju trápil. Každý rok sa objavil len o trochu neskôr, pretože Kosara mala nádej, že tentoraz sa možno neukáže. A on to dobre vedel. Potom si vždy povedala, že cár príšer musí mať určite na práci oveľa dôležitejšie veci, než ju trápiť.

„Čo je na tom vašom Zmijovi také výnimočné?“ vyzvedal ďalej cudzinec. „Je to tá najpríšernejšia príšerovitá príšera?“ zasmial sa nervózne.

Úžasné, že máš aj v tejto situácii kapacitu na žarty, Belogradčan.

„Nie,“ Kosara zovrela svoj talizman ešte tuhšie, „práve naopak. Je zo všetkých najľudskejší.“

2

Jedného dňa Kosara vzala prameň Zmijových vlasov a opatrne ho vložila medzi stránky starej knihy kúziel. Celý rok ju mala položenú na nočnom stolíku v obave, že keby ju stratila z očí na dlhší čas – mohla by sa vypariť.

Nebolo ľahké vlasy získať. Kosara a Zmij si za posledných sedem rokov, odkedy opustila jeho palác, vytvorili rituál. Každý rok sa čo najviac snažila vyhnúť sa mu. On ju každý rok našiel, obdaril medovo krásnym úsmevom a spýtal sa: „Čo tak partičku kariet?“

Stávka? Prameň vlasov.

Neboli pre ňu iba sentimentálnou spomienkou. V rukách čarodejnice mal prameň vlasov istú moc: ak by vyhrala, konečne by mala zbraň, ktorú by proti nemu mohla použiť. Nestačilo to síce, aby mu dokázala ublížiť, ale možno by si ho pomocou tých vlasov dokázala udržať od tela.

Zmij s ňou hrával karty neskutočne rád. Vždy totiž vyhral. Vždy, až do minulého roka.

Kosara zišla na prízemie do kuchyne a zavesila kotlík nad ohnisko. Oheň zalieval svojím svetlom celú miestnosť, a jagal sa v odraze medených hrnčekov a panvíc visiacich na stenách. Čím jasnejšie horel, tým temnejšie rástli tieň víril a hmýril sa okolo nich.

Na koži sa jej zrážal pot, ktorý sa plnil svetlom ohniska, až to pôsobilo, že sama Kosara je posiatá stovkami drobných plamienkov. Sedela iba v nočnej košeli, ktorá sa na ňu lepila. Oheň v kozube však neupokojila, práve naopak, ešte mu dodávala silu. Potrebovala všetku moc, ktorú bola schopná zhromaždiť. Aj tak tu nebol nikto, komu by tá horúčava vadila. Kosara žila sama.

Z jednej z izieb na poschodí sa ozvalo hlasné buchnutie. Nebol tu s ňou nikto *živý*, opravila sa. Duch jej sestry znova vystrájal. Nasledovalo niekoľko ďalších buchnutí. Zvláštne, pomyslela si. Nevena nebývala taká aktívna. Možno predsa cítila horúčavu alebo aspoň mágiu, ktorou Kosara vládla.

„Nevena,“ skríkla Kosara, „prestaň s tým! Snažím sa sústrediť.“

Buchotanie pokračovalo. Kosara povzdychla. Samozrejme. Ako keby malo význam dohadovať sa s kikumorami.

Najprv zalovila vo vedre slanej vody a vybrala odtiaľ dva rusalčie atramentové vaky. Prepichla ich nožikom a vytlačila obsah do kotlíka. Kvapky so syčaním dopadali na rozhorúčený medený povrch.

Následne sa začala prehrabávať medzi flaštičkami a nádobkami, a po celej kuchyni zháňať zvyšné prísady. Ako pojivo poslúžila osiková živica, ako moridlo použila hrdzavý kliniec, ktorý zabil karakonjula, a ako konzervant tymianový olej a uhličitan sodný. Nakoniec do kotlíka hodila prameň Zmijových vlasov.

Výslednú zmes dostala do bodu varu veľmi rýchlo. Veľké bubliny stúpali na hladinu, kde praskali a obstrekovali strop lepkavou čiernou tekutinou.

Kosara sa dívala do kotlíka a premýšľala, či náhodou neurobila chybu. Čo ak tento pokus vyhnúť sa mu, Zmija iba ešte viac rozzúri? Už predtým jej povedal, že ak sa ešte raz pokúsi mu vzdorovať, zoberie si od nej viac, než len prameň vlasov: vezme si ju a opäť podriadi svojej vôli. Tešilo ho, že si Kosara uvedomuje, že slobodnou môže byť iba preto, lebo jej to on sám dovolí.

Nakoniec usúdila, že chybu nerobí. Isteže, prešľapovala na prahu, ale hranicu neprekročila. On to vezme ako výzvu, ako súčasť ich hry na mačku a myš. Keď príde budúci rok, bude na jej kúzlo pripravený, ale vtedy už bude mať Kosara ďalšie eso v rukáve.

A možno jej kúzlo ani nebude stačiť na to, aby ho zastavilo. Možno sa Zmij iba zasmieje tým svojim otravne bohorovným smiechom, ktorý znel ako stovka tancujúcich zvonov. Potom bude Kosara musieť presedieť ďalšiu útrpnú kartovú hru, mrviť sa a ošívať pod jeho ľadovým pohľadom a hádzať na stôl stále silnejšie a silnejšie karty. Nakoniec si bude musieť

odrezať prameň vlasov a darovať mu ho. Každý ďalší pohľad do zrkadla jej to pripomenie.

Kosara vzdychla. Musela mať istotu, že jej kúzlo vydrží. Pripravovala ho celý rok: pečať, ktorá by bola dosť silná, aby Zmija zadržala. Prečítala každú knihu pojednávajúcu o tej tematike, ktorú našla. Vyskúšala všetky runy. Pečať *určite* vydrží. Ak, samozrejme, Zmija niekto nepozve. Ale kto by to robil?

Konečne kotlík stiahla z ohňa a obsah vyliala do sklenenej fioly. Opačkom ruky si zotrela z čela pot. Napokon lusknutím prsta oheň konečne uťala. V kuchyni sa zotmelo, zostali len mihotavé plamienky plynových lúčok. Skrz steny sa dnu okamžite začali vtierať mrazivé prsty zimy.

Kosara sa obliekla. Natiahla na seba čierne vlnené nohavice, hrejivý sveter, dlhý kabát a vysoké kožené topánky, ktoré nosila tak často, že už mali celkom ošúchanú podrážku. Kúzlo nemohla spustiť u seba doma. Bolo to prvé miesto, kde ju bude Zmija hľadať, keď v noci príde.

„Maj sa, Nevena,“ zvolala. Duch neodpovedal. Občas sa zamýšľala, či jej duch vôbec rozumie.

Väčšina duchov sa správala inak ako keď ešte žili. Nevena však nebola ako ostatní duchovia: bola to kikimora, prízrak, ktorý povstal z krvi preliatej násilnou vraždou. Všetko, čo zostalo zo sestry, ktorú si Kosara pamätala, bola bolesť a hnev.

S povzdychom otvorila vchodové dvere. Pred ostrým zimným vetrom si stiahla bradu do mäkkého goliera svetra. Po príjemnom teple kuchyne bolo vyjsť von ako skočiť do bazéna plného studenej vody.

Predierala sa blatistými závejmi, míňala tmavé domy a záhrady prikruté pod snehom. Ruky mala vo vreckách a v jednej tuho zvierala fiolu s tmavou tekutinou. Cez rameno mala prehodenú brašnu plnú poznámok a nákresov skopírovaných z kníh kúziel.

K oblohe sa vypínali štíhle špicaté strechy žulových veží podopierané mocnými piliermi. Čneli mohutné akoby mali stáť do konca dní, ale popretkávané vysokými lomenými oblúkmi pôsobili ľahko, priam nadpozemsky. Plné kvetinových vzorov a majstrovsky vytesaných sošiek boli testamentom bohatej minulosti Černogradu, kedy Hradba ešte

nebola postavená a mesto prosperovalo. Zub času však veže aj s ich soškami a všetkými detailmi starých majstrov poobíjal, zašpinil a zasadzil. Pilieri a lomené oblúky nahlodával ako pomalá choroba. Niektoré sa už poddali a ležali rozmlátené na zemi.

V diaľke vykašliavali z dlhých komínov čierny dym a smrady magické továrne. Proti bielym zasneženým uliciam a strechám pôsobili ako päť na oko. Vo väčšine z nich sa vyrábali liečivá, kozmetika a parfumy. Väčšina sa však vyvážala za Hradbu do Belogradu a v samotnom Černograde si také vymoženosti mohol dovoliť len zriedkako.

Kosara prechádzala popri čierne odetých postavách so zamračenými tvármi vykúkajúcimi spod škaredých, ručne štrikovaných šálov, v ešte škaredších špinavých svetloch. Kabáty miestnych zväčša vyzerali byť ušité zo zvyškov a odstrižkov, a držali pohromade len na dobré slovo a modlitbu, aby vydržali ešte aspoň túto zimu. Občas okolo prehrmel koč v konskom záprahu. Vtedy sa ozvalo čvachtanie blata rozstrekovaného na chodníky a nevyberavé nadávky zašpinených chodcov, ktoré ponad dupot kopýt a hrkotanie kolies ani nebolo počuť.

Kosara si lakťami prerážala cestu davom, ktorý tiekol Hlavnou ulicou plnou obchodov. Bol posledný deň roka: posledná šanca zásobiť sa sväteňou vodou a osíkovými kolmi, posledná možnosť roztopiť rodinné šperky na strieborné náboje a zaplatiť bosorke, aby pred dvermi a do okien nakreslila ochranné pečate. Zákazníci a obchodníci šeptom zjednávali ceny, akoby zvýšený hlas mohol rozbiť tých pár hodín krehkého pokoja, ktoré im zostávali. Niektorí oboma rukami zvierali pariace sa hrnčeky s kávou hnedou a hustou ako bahno. Iní, už značne potužení vínom, z úst vypúšťali kondenzované kyslé obláčiky napáchnutého vzduchu.

Kosara konečne dorazila do krčmy. Bajan, krčmár, ju už čakal pred vchodom. Pol tváre mal zahalenej hrubým šalom, baranicu z karakonzula narazenú až na obočí, len čierne oči sa mu ligotali. Spýtavo ich prižmuril. Kosara prikývla a krčmár odomkol.

Na ľadovo studenej podlahe si kľakla na kolená. Potom vytiahla štupeľ z fioly, namočila do nej prst a začala kresliť.

„Kosara!“ zavolať na ňu z ulice tesne po polnoci známy hlas. Nekričal, ale aj tak prehlušil vytie vetra, rev príšer a krik ľudí.

„Kosara!“

Do hlavy sa jej nahrnula krv. Nechty zaryla do dlaní a tie po sebe zanechali krvavé polmesiace. Už je tu. Ako sa mu podarilo nájsť ju tak rýchlo?

Pozrela sa na pečať, ktorú nakreslila: polovica z nej bola viditeľná na podlahe vnútri pred dvermi, ďalší polkruh rún nakreslených čiernym atramentom čnel spod okna na parapete a druhá polovica bola vonku. Ak urobila všetko správne, najbližších dvanásť dní ju nezmaže žiadny sneh, nezoškrabú žiadne nechty.

Dúfala, že bude mať aspoň hodinu na to, aby pečať otestovala na podradnejších potvorách, napríklad na nejakom karakonjulovi, podľa potreby ju znova nabila alebo vyskúšala iný recept, prípadne upravila sériu rún. Lenže Zmij už bol tu.

„Kosara,“ jeho hlas sa stále blížil a jej na chrbte nabiehali zimomriavky. *Upokoj sa, preboha*, opakovala si v duchu. Každý rok to bolo rovnaké: prišiel, ponížil ju, povzbudil v nej pocit malosti, bezmocnosti a slabosti, a napokon odišiel.

Z nejakého dôvodu však mala pocit, že tentoraz to je iné. V jeho hlase bolo čosi navyše, čosi, čo v ňom nepočula už veľmi dlho. Hnev.

„Kosara!“

Za oknom sa objavil jeho tieň. Dľaňou zotrel zo skla námrazu a nazrel dnu. Zasvietili oči, modré ako srdce plameňa, a vlasy ako roztavené zlato. Zrkadlo nad výčapom sa rozbilo, keď naň padol jeho zrak.

„Tu si.“

Kľučka zarachotila. Kosara sa ostro nadýchla. Strnulo sledovala, ako sa línie jej pečate pod tlakom ohýbajú, ale nepovolili. Kúzlo držalo. Zatiaľ. Po pár nekonečných sekundách sa kľučka na dverách konečne upokojila. Kosara si však ešte nemohla vydýchnuť – Zmij vrazil ramenom do dverí.

Pečať sa rozmazala, ako keby už nevládala držať pohromade, ako keby sa jej runy každú chvíľu mali roztopiť a vsiaknuť do drevenej podlahy ako obyčajná špinavá dažďová voda.

Kosara z nej nedokázala spustiť oči. Sedela na stoličke ako prikovaná. Nevládala sa pohnúť a samotný dych jej hustol v pľúcach.

Zmij znova vrazil do dverí a pečať sa hmýrila ako zmyslov zbavená. Ale nezlomila sa.

Nezlomila sa.

Kosara si konečne s úľavou vydýchla. Kúzllo držalo. Poobzerala sa po krčme na pijanov so zmätenými výrazmi, na svojich spoločníkov, ktorí takisto nervózne sedeli, a na krčmára Bajana, ktorý jej ukázal dva palce hore.

Po chvíli aj Zmij konečne prestal dobiedzať do dverí. Nastala dlhá tichá chvíľa. Potom sa rozosmial. Kosara sa pod pichľavým rinčaním jeho chladného rehotu na stoličke celkom scvrkla. „Ten bol dobrý, moja malá Kosara. Toto ti vyšlo.“

„Nie som malá,“ vyprskla Kosara viac-menej preto, lebo chcela vedieť, či ešte nestratila vlastný hlas, „a nie som ani tvoja. Čo chceš?!“

„Čo tak pozvať ma dnu? Tu vonku je strašná zima,“ hlas sa mu zachvel, akoby sa triasol od zimy. Kosara mu samozrejme neverila ani slovo. Videla, ako sa mu snehové vločky so syčaním vyparujú na tvári.

„Čo chceš?“ zopakovala snažiac sa udržať pokojný tón hlasu. Bola predsa čarodejnicou a tie sa prišer neboja.

Nepoužitelná čarodejnica. Hlas v jej hlave sa až nechutne podobal na ten Zmijov. *Bezo mňa nie si ničím, Kosara.*

Skutočný Zmij, ten za oknom, sa znova zasmial. Akoby spolu vtipkovali dvaja starí kamaráti. „Bol by som rád, keby si mi vysvetlila, ako ti napadlo, že je dobrý nápad oklamať ma.“

Kosara v ústach zacítila železitú pachúť krvi. *Vie to. Panebože, on to vie.*

Samozrejme, že minulý rok v kartách podvádzala, inak by nemala šancu vyhrať. Podnikla však všetky opatrenia, aby ju neprekukol. Očividne na nič neprišiel, aspoň teda nie hneď.

Kosara nikomu nepovedala, že podvádzala. Minimálne si tým bola dosť dobre istá, ale pravdou bolo aj to, že keď si viac vypila, mala nutkanie mlieť ústami jedna radosť. Také tajomstvo by však predsa neprezradila nikomu. Aspoň v to dúfala.

Pozrela na Malamira, ktorý sa nervózne potáhal za rukávy, a na Roksanu, ktorá ako lokomotíva poťahovala z fajky a vypúšťala jeden kúdol sladkého dymu za druhým.

„Kto ti to povedal?“ spýtala sa Zmija. Talizman ju páčil v ruke. Ak vyloví meno jedného z prísediacich, nezaváha – použije ho proti nim.

„Nikto mi nič nemusel prezradiť, moja drahá Kosara. Som cár príšer, zabudla si? Viem o všetkom, čo sa v mojom meste stane.“

Toto nie je tvoje mesto.

Kosara povolila zovretie talizmanu. Možno hovoril pravdu. Možno iba minulý rok nebola taká opatrná, ako si myslela. Nebolo by to prvý raz.

„No tak, ty podvodníčka,“ zvýšil hlas Zmij, lebo už strácal trpezlivosť, „pozvi ma dnu.“

Zvyšok osadenstva krčmy Kosaru pozorne sledoval a čakal, čo urobí. V tvári sa pijanom zračilo len mierne zaujatie, akoby iba sledovali divadelnú hru. Predsa to neboli oni, kto Zmija rozčúľil. On nebol ako ostatné netvory zaslepené krvilačnosťou a bažiacie po ľudskom mäse. Keď sa mu nebudú pliesť do cesty, nechá ich na pokoji.

„No tak dobre,“ hlesol konečne Zmij, keď bolo očividné, že Kosara nemá v úmysle vstať a otvoriť mu, „keďže našej Kosare chýba slušnosť, nájde sa medzi vami, dobrými slušnými ľuďmi niekto, kto by ma pozval dnu? Prosím.“

Krčmu zaplnilo mrmlanie zákazníkov, ktorí Kosaru prebodávali pohľadmi. Tá sa objala okolo ramien, ako keby sa pred všetkými tými očami mohla schovať alebo zneviditeľniť.

„Hej, Stamen,“ zavolať Zmij na hromotíka sediaceho vedľa ohniska, „ako to, že si tu sám? Kde máš manželku?“

Stamen od nervov zovrel sklenný pohár tak mocne, že sa Kosara bála, že ho rozbije, a ústa našpúlil do drobného roztraseného o.

„Počkaj, neodpovedaj,“ povedal Zmij, „nechaj ma hádať. Znova ste sa pohádali, čo? Zostala u sestry, však? To je ten dom na Prvosienkovej ulici s ružami v balkóne, nie? Možno ju navštívim. Jedine, že by si ma pozval dnu...“

Stamen sa zadíval na Kosaru a pritom zarýval nechty do operadla stoličky v snahe postaviť sa.

„Nie, Stamen, počkaj,“ začala Kosara, no nevedela, ako vetu dokončiť. Nemohla ho predsa vydierať ani zastrašiť. Jej morálny kompas stále fungoval.

Ako mohla opomenúť, že sa môže stať aj niečo takéto? Jednoducho predpokladala, že aj ostatní budú len radi, keď Zmij zostane stáť pred krčmou. Ibaže nevedeli, čoho je ten netvor schopný. Kosara bola jediná v celom Černograde, kto ho skutočne poznal. Aspoň teda jediná, kto vyviazol živý.

„Zostaň, kde si,“ zavrčal na Stamena krčmár Bajan, „ja ho vo svojej krčme nechcem.“

Stamen sa zapotácal na mieste. Pohľad mal zhypnotizovaný puškou v Bajanových rukách. Kosara sa na krčmára vďačne usmiala, ale on jej úsmev neopätoval.

Roksana sa naklonila bližšie a sladký lepkavý dym z fajky Kosaru ihneď obalil. „Možno by si mala tie dvere otvoriť, kým Zmij niekomu ublíži.“

Kosara na ňu prekvapene vypeštila oči. „Ak tie dvere otvorím, ublíži *mne*. Ešte si nezažila, keď na mňa zúril.“

„A čo také spravil?“

Kosara si podvedome pošúchala krk. Modriny sa dávno zahojili, ale spomienka na Zmijov mŕtvolný dotyk zostala. „Vezme ma späť do svojho paláca.“

„To snáď nemôže proti tvojej...“

„Ale môže.“

Roksana konečne sklapla.

„A čo ty, Maria?“ oslovil tentoraz Zmij ženu, ktorá štrikovala v rohu a cinkanie ihličiek ihneď prestalo, „tvoja dcérka je dnes u otca, však? Stavím sa, že tvoj bývalý je príliš skúpy na to, aby si zaobstaral poriadne ochranné pečate. Koniec-koncov, preto si ho opustila...“

Maria vystrelila zo stoličky. „Neopováž sa!“

„Počujem dobre? Pozývaš ma dnu?“

Krčmár schmatol Mariu za predlaktie, aby ju zastavil. Starý dobrý Bajan. Kosara vedela, že sa naňho môže spoľahnúť...

Otočil sa na Kosaru s hlavňou namierenou proti nej: „Máš šesťdesiat sekúnd na to, aby si vypadla.“

Doriti.

„Mám odísť?“ pokúsila sa o odzbrojujúci úsmev, ale v tvári bola meravá. Musela vyzerat', že naňho cerí zuby. „Ale no tak, Bajan, predsa ma nemôžeš len tak predhodiť obludám...“

„Päťdesiatdeväť, päťdesiatosem, päťdesiatsedem...“

„Bajan, *prosím*...“

„Bajan,“ ozvalo sa od jedného stola, „to nemôžeš.“ Kosara spoznala mladú ženu, ktorá sa nedávno hlásila za jej učnicu. Kosara ju však odmietla, veď jej schopnosti boli sotva priemerné. Čo už mohla ona naučiť niekoho iného?

Na jej prekvapenie sa ozvalo niekoľko ďalších súhlasných hlasov.

„Dievča má pravdu,“ pritakal pekár Sáva, vstal od stola a prekrížil mocné ruky na prsiach, „to nemôžeš urobiť.“

„Vás do toho nič,“ štekol Bajan, „toto je môj podnik. Nechcem, aby mi to tu podpálil.“

Sáva urobil krok vpred. „Súhlasil si s tým, že nás tu všetkých prichýľiš.“ Kosara mu horúčkovo kývala, aby sa znova posadil. Bol to veľký chlap a rozhodne pôsobil odstrašujúco, ale vetché kolená ho držali len preto, lebo mu každý týždeň pripravovala liečivý obklad. V boji by bol nepoužiteľný.

Bajan si ho premeriaval pozdĺž hlavne. „Okolnosti sa zmenili,“ a potom pokračoval s dôrazom na každom slove, „päťdesiatšesť, päťdesiatpäť, päťdesiatštyri...“

Cudzinec si odkašlal do päste, až Kosara nadskočila. Celkom zabudla, že je tam tiež.

„Myslím, že môžem pomôcť,“ povedal.

„Ako?“

„Môžem ťa dostať za Hradbu. Tam za tebou nemôže. Ale bude ťa to niečo stáť.“

„Čo za to chceš?“

„Myslím, že vieš.“

Môj tieň.

Kosarin prvý inštinkt bol odmietnuť. Nemohla Černograd opustiť. Každým rokom bolo menej a menej čarodejnic ochotných bojovať proti

netvorom. Bola to vysoko riziková profesia s vysokou úmrtnosťou. Okrem toho ju potrebovalo osadenstvo krčmy, aby ich ochránila pred Zmijom. Ona ho *poznala*. Vždy, keď sa chystal zaútočiť na nejakú konkrétnu časť mesta, bola tam ako prvá, aby evakuovala ľudí a zvieratá. Vždy, keď mu padol zrak na ďalšie mladé dievča, Kosara bola prvá, ktorá upozornila rodinu. Bohužiaľ, nie vždy to fungovalo.

„Štyridsaťšesť, štyridsaťpäť...“

Ani Nevenu nemohla opustiť. Z jej sestry zostala už len drobná črepinka, ale stále tam bola. Bez Kosary by bola osamelá.

„Štyridsaťdva, štyridsaťjeden...“

A stratiť svoj tieň? Bez neho by umrela. Pár rokov, možno desaťročí, by prežila ako bezvýznamná, nepoužiteľná bosorka a napokon by sa sama zmenila na tieň.

„Tridsaťdeväť, tridsaťosem...“

Ale na druhej strane, ak by sa k nej dostal Zmij, znamenalo by to pre ňu smrť tak či tak. Nemohla sa vrátiť do jeho paláca. Už nikdy viac.

„Kosara, nerob to,“ povedal Malamir.

„Nechaj ju,“ odsekla Roksana, „je to jej rozhodnutie.“

Kosara zavrela oči tak tesne, že videla hviezdičky. Následne sa pred ňou zjavila živá spomienka na Zmijov úsmev plný špicatých zubov. Cítila jeho sírnatý dych. Jeho horúce prsty ju pálili na krku, stískali ho a nepúšťali, nech prosila, koľko chcela. Videnie sa jej rozmazalo, každý nádych pálil a v takmer bezvedomej mysli čierno svietila jediná myšlienka.
Umriem.

Pozrela sa na svoj tieň. *Nerob to*, kričal zúfalý hlások v jej hlave, *oľutuješ to*.

Ozýval sa však aj ďalší hlas, ktorý dokola opakoval to isté. *Umriem. Umriem. Umriem...*

Mesto sa bude musieť zaobísť bez nej. Hádám si aj tak pripisovala priveľké zásluhy. Černograd vedel, ako sa o seba postarať. O jednu čarodejnicu viac alebo menej? Na tom nezáležalo.

A Nevena? Tá bola aj tak mŕtva.

„Dvadsaťdeväť, dvadsaťosem, dvadsaťsedem...“

Kosara vzala svoj tieň do ruky. Spočiatku sa bránil. Šklbal sa a vykrúcal, snažil sa prekľznuť jej pomedzi prsty. Nakoniec sa však prestal hýbať. Uhnietla z neho v dlani drobnú čiernu guľôčku.

Nedopriala si čas na zaváhania a pochyby, a ihneď guľôčku vložila do cudzincovej dlane. Len čo tieň pustila z ruky, čosi ju potiaholo za pupok tak náhle a prudko, že takmer spadla. Stála uprostred miestnosti obklopená svetlom. Keď dvihla ruku, na stene za ňou žiadny tieň nekopíroval jej pohyb.

Čo som to urobila?

Urobila to, čo musela.

„Sedemnášť, šestnášť, pätnášť...“

Zmij zabúchal pästou na dvere: „Ak ma *ihneď* nepustiš dnu, trpkô oluťješ.“

Cudzinec jej hodil šatku do tváre: „Zaviaž si oči.“

S roztrasenými rukami jej to pripadalo, že zaväzovanie šatky jej trvá celé hodiny.

„Dám ti niečo na nohu,“ povedal cudzinec, vyzul jej čižmu a chladný vzduch jej oblizol prsty, „podaj mi ruky.“ Nečakal, rovno ju za ne schmatol a ťahal za sebou. Otáčal sa a zakopával päty, akoby predvádzal akýsi prazvláštny tanec. Potom čosi zamrmľal. Možno kúzlo.

„Päť, štyri, tri...“

Náhle ju to zasiahlo: opúšťa Černograd. *Počkaj*, chcela skríknuť. *Nie som pripravená. Rozmyslela som si to!*

Neskoro.

Jej telom čosi zatriaslo a zvonilo jej v ušiach. Na okamih cítila, ako sa bez tiaže vznáša vo vzduchu. Vzápätí nohami tvrdo dopadla na zem. Tvár jej ovanul teplý vánok voňajúci cudzokrajnými koreninami a exotickými kvetinami.

Belograd.

Cudzinec jej dvihol nohu a stiahol z nej amulet, ktorý na ňu pred chvíľou nasunul. Kosara sa mu zaprela do pleca, aby nestratila rovnováhu. V jednom okamihu mal ruku okolo jej pása, v ďalšom o krok ustúpil. Kosara sa zapotácala. So zviazanými očami bola dezorientovaná, ale podarilo sa jej nespadať.

„Už si to môžem dať dole?“ spýtala sa, ale nečakala na odpoveď. Trasla vými prstami si stiahla šatku z očí.

Vedľa ležala na bielej dlažbe jej čizma. Cudzinec bol preč.

* * *

Na oblohe nad hlavou sa blýskali ohňostroje. Bubny ohlušujúco tlkli a vysmiati ľudia odetí do pestrých farieb sa tlačili okolo nej.

V končekoch prstov zbavených čarovnej moci cítila neprítomnosť svojho tieňa. *Čo som to urobila...*

Potáčala sa dozadu, až do niečoho tvrdo narazila chrbtom. Múr. Kameň bol vlhký a chladný. Oprela sa, zavrela oči a zhlboka dýchala, až kým sa jej srdce konečne neupokojilo a neprestalo biť ako kráľčie srdiečko zápasiace o život.

Toto rozhodnutie bolo katastrofálnou chybou. Celé to mesto jej pripadalo nesprávne. Dokonca aj pachy boli nesprávne. Nepatrila sem. Bola bosorkou. Patrila do Černogradu.

Ale mohla sa ešte vôbec nazývať bosorkou, keď svoju čarovnú moc predala? Teraz si priala, aby nebola tak nešťastne zbabelá, aby v sebe našla silu a odvahu čeliť Zmijovi. Spod zavretých viečok jej vyhrkli slzy.

No tak, spamätaj sa, povedala si a zaťala zuby. To posledné, čo potrebovala, bolo v tomto novom, cudzom meste ukázať slabosť.

Bola čarodejnicou a porazila nespočetné množstvo príšer. Belograd zvládne aj bez mágie. Veď tak či tak – neplánovala zostať dlho.

Jednoducho v krátkej chvíli zúfalstva učinila unáhlené rozhodnutie. Ale fungovalo to, nie? Unikla Zmijovi. Teraz stačilo znova nájsť toho cudzinca a presvedčiť ho, aby ju vzal späť do Černogradu, a aby jej vrátil magickú moc. Spôsob, akým to dosiahnuť, jej zatiaľ unikal, ale určite by sa dalo nájsť niečo, čím si ju vykúpi späť.

A ak cudzinec odmietne? Nuž, tak ho okradne. Po všetkých tých rokoch podvádzania v kartách jej narástli celkom dlhé prsty.

Potom sa bude skrývať pred Zmijom, kým nepominú Skazené dni. Následne bude mať celý rok na to, aby sa naňho pripravila a našla spôsob, ako mu čeliť.

Samozrejme, lebo skrývať sa pred ním sa ti doteraz skvele darilo, však?
Ozval sa tichý hlások v jej hlave.

Drž hubu, zahriakla ho.

Otvorila oči a znova ju ovalili jasné svetlá a farby Belogradu. Dav ľudí pred ňou prúdil ako rieka. Ich hlasný hovor jej tlkol do uší ako neúnavné vlnobitie. Z ťažkých vôní parfumov sa jej točila hlava.

Ktosi jej do rúk vtlačil pohár vareného vína s zakričal: „Šťastný nový rok!“